

Sygn. akt II Ka 9/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 lutego 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu – II Wydział Karny, w składzie:

Przewodniczący	-	SSO Jacek Kłęk
Protokolant	-	st. sekr. sąd. Zdzisława Drózdź

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Sieradzu Anny Duczmaleskiej, po rozpoznaniu w dniu 19 II 2014 r. sprawy: **T. B. (1)** oskarżonego o czyny z art. 278§1 kk i in., na skutek apelacji oskarżonego od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku z 15 października 2013 r. w sprawie II K 415/13,

na podstawie art. 437§1 i §2 kpk w zw. z art. 438 pkt 1 kpk oraz art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk a także art. 119 kpw

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, iż:

a) uchyla rozstrzygnięcie z pkt. 3.,

b) przyjmuje, że T. B. (1) przypisanym mu w pkt 1. zaskarżonego wyroku czynem wyczerpał znamiona art. 119§1 kw i za to, na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 19 kw oraz art. 24§2 kw wymierza obwinionemu karę 30 (trzydziestu) dni aresztu oraz 300 (trzystu) złotych grzywny;

c) użyty w pkt. 5. zwrot: „w punkcie 3 (trzecim) łącznej kary pozbawienia wolności” zastępuje zwrotem: „w pkt. 2 kary pozbawienia wolności”,

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

3. Zasądza od T. B. (1) na rzecz Skarbu Państwa:

a) 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem wydatków postępowania odwoławczego oraz

b) 240 (dwieście czterdzieści) złotych tytułem opłaty za obie instancje.

Sygn. akt II Ka 9/14

UZASADNIENIE

W skierowanym do Sądu Rejonowego w Łasku akcie oskarżenia zarzucono T. B. (1) to, że:

I w dniu 16 czerwca 2013 roku w miejscowości C., gm. D., pow. (...), woj. (...)ze stacji paliw (...)należącej do koncernu (...) Sp. z.o.o.” dokonał zaboru w celu przywłaszczenia paliwa w postaci benzyny (...) w ilości 51,041 litra o wartości 300,63 zł na szkodę firmy (...)w ten sposób, że po zatankowaniu samochodu osobowego marki B.o numerach rejestracyjnych (...)odjechał bez uiszczenia opłaty przy czym czynu tego dopuścił się w ciągu pięciu lat od odbycia kary co najmniej sześciu miesięcy pozbawienia wolności za przestępstwo umyślne podobne, za które był już skazany,

tj. czyn z art. 278§1 kk w zw. z art. 64§1 kk;

II w dniu 16 czerwca 2013 roku w miejscowości C., gm. D., pow. (...), woj. (...) wbrew treści art. 45 ust. 1 pkt. 1 prawo o ruchu drogowym, będąc w stanie nietrzeźwości wynoszącym 1,24 promila alkoholu w wydychanym powietrzu kierował samochodem osobowym marki B. o numerach rejestracyjnych (...) w ruchu lądowym,

tj. czyn z art. 178a§1 kk.

Akt oskarżenia zawierał, sformułowany na podstawie art. 335§1 kpk, wniosek o wydanie wyroku i orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kar bez przeprowadzenia rozprawy, tj.

- za czyn I kary 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności, obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 300,63 zł na rzecz podmiotu (...) E. B., grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych po 10 zł,
- za czyn II kary 4 miesięcy pozbawienia wolności, zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat, orzeczenie świadczenia pieniężnego w kwocie 300 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej,
- kary łącznej – 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 5 lat, oddanie oskarżonego pod dozór kuratora oraz zobowiązanie oskarżonego do pokrycia kosztów postępowania.

Z uwagi na brak podstaw do uwzględniania wniosku prokuratora sąd rozpoznał sprawę na rozprawie.

Wyrokiem zaocznym z 15 października 2013 r. wydanym w sprawie II K 415/13 Sąd Rejonowy w Łasku uznał T. B. (1):

a) za winnego dokonania zarzucanego mu w pkt. I czynu wyczerpującego dyspozycję art. 278§1 kk w zw. z art. 64 kk i za to, na podstawie art. 278§1 kk oraz art. 33§2 kk wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz 100 stawek dziennych grzywny ustalając wartość stawki dziennej na kwotę 10 zł;

b) w ramach zarzucanego w pkt II czynu uznał za winnego tego, że w dniu 16 czerwca 2013 r. w miejscowości C., gm. D., woj. (...) kierował samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) w ruchu lądowym znajdując się w stanie nietrzeźwości wyrażającym się zawartością 1,24 promila alkoholu we krwi, to jest dokonania czynu z art. 178a§1 kk i za to, na podstawie art. 178a§1 kk wymierzył mu karę 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Nadto Sąd:

c) na podstawie art. 85 kk oraz art. 86§1 kk wymierzył oskarżonemu karę łączną 8 miesięcy pozbawienia wolności;

d) po myśli art. 42§1 i §2 kk Sąd orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 2 lat (pkt. 4.),

e) rozstrzygnął o zaliczeniu na poczet wykonania:

- kary łącznej pozbawienia wolności okresu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie (pkt. 5);
- środka karnego okresu zatrzymania prawa jazdy (pkt. 6)

oraz

f) zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 380 zł tytułem opłaty oraz kwotę 382,80 zł tytułem zwrotu wydatków.

Apelację od powyższego wyroku złożył oskarżony definiując, że zaskarża wyrok, co do kary. Oskarżony nie zgodził się z wymierzoną mu bezwzględną karą pozbawienia wolności. W apelacji wskazał zarazem, na to, iż został wprowadzony

w błąd przez prokuratora, który miał go zapewniać, że zostanie mu wymierzona przez Sąd kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W uzasadnieniu apelacji oskarżony podniósł, iż został przez sąd potraktowany jak bandzior. Stwierdził, że poddał się karze, ponieważ zaufał prokuratorowi i był przekonany, że sąd zastosuje środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Nadto skarżący podkreślił, iż pobyt w zakładzie karnym nie wpłynie pozytywnie na jego osobę, bowiem zakład karny jest miejscem demoralizującym, a nie resocjalizującym. Oskarżony zaznaczył, że chciałby założyć rodzinę, ma chorego, niepełnosprawnego ojca, którym się opiekuje.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku.

Sąd Odwoławczy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego, choć niezasadna i to w kategoriach oczywistości, to jednak z uwagi na zmianę stanu prawnego musiała skutkować zmianą zaskarżonego wyroku.

Na wstępie należy podkreślić, iż sposób procedowania sądu, jak i ocena wiarygodności ujawnionych w toku rozprawy dowodów nie nasuwają najmniejszych zastrzeżeń. Nie ulega wątpliwości, iż Sąd dokonał ustaleń faktycznych uwzględniając ogół prawidłowo ujawnionych w toku rozprawy dowodów, które ocenił z poszanowaniem zasad logiki oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, czyniąc więc zadość standardom art. 7 kpk i 410 kpk. Powyższe pozwala stwierdzić, iż ustalenia faktyczne będące postawą kwestionowanego orzeczenia nie budzą wątpliwości.

Odnosząc się do podniesionego w apelacji zarzutu wprowadzenia oskarżonego w błąd przez prokuratora co do wiążącego charakteru wniosku złożonego w trybie art. 335§1 kpk powyższe uznać należy za zarzut obrazy przez prokuratora art. 16§1 kpk poprzez wadliwe pouczenie oskarżonego. W ocenie Sądu, owo wadliwe pouczenie oskarżonego, nawet jeśli miało miejsce (lub też oskarżony niewłaściwie zrozumiał pouczenie) nie miało jednak żadnego wpływu na treść orzeczenia. Wszak sąd nie jest w żaden sposób zobligowany do uwzględnienia wniosku złożonego w trybie art. 335§1 kpk i jeżeli po przeanalizowaniu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dojdzie do przekonania, że wniosek w przedmiocie skazania bez rozprawy nie zasługuje na akceptację – sprawa podlega rozpoznaniu na zasadach ogólnych. Tak też było w sprawie niniejszej. 17 Września 2013 r. Sąd stwierdził brak podstaw do uwzględnienia wniosku prokuratora i wyznaczył termin rozprawy, na którą wezwał oskarżonego. Analiza akt sprawy wskazuje, iż oskarżony pomimo prawidłowego zawiadomienia o terminie posiedzenia (k. 91) i rozprawy (k. 94) nie wziął udziału ani w posiedzeniu sądu 17 września 2013 r. ani w rozprawie, na której zapadł wyrok, tj. 15 października 2013 roku (k. 98). Co szczególnie istotne oskarżony wiedząc, co było przedmiotem posiedzenia z 17 września 2013 r., otrzymawszy wezwanie na rozprawę musiał zdawać sobie sprawę z faktu, iż wniosek złożony przez oskarżyciela nie został uwzględniony. Nadto, wraz z wezwaniem na rozprawę pouczone oskarżonego o możliwości rozpoznania sprawy pod jego nieobecność oraz o możliwości wydania wyroku zaocznego. W tym stanie rzeczy stwierdzić należy, iż nawet w sytuacji wadliwego pouczenia oskarżonego, co do skutków prawnych złożenia wniosku w trybie art. 335§1 kpk – uchybienie to nie miało żadnego wpływu na treść zapadłego rozstrzygnięcia.

Przed omówieniem zarzutu zasadności niewspółmierności orzeczonej kary pozbawienia wolności wrażliwego się niezasadnym niezastosowaniem instytucji warunkowego zawieszania wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności należy wskazać, iż po wydaniu kwestionowanego wyroku zmienił się stan prawny.

Z dniem 9 listopada 2013 r. zachowania penalizowane art. 278§1 kk dotyczące mienia o wartości nie przekraczającej ¼ minimalnego wynagrodzenia, na mocy art. 2 pkt. 4 ustawy z 27 września 2013 r. o zmienia ustawy – kodeks postępowania karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2013 poz. 1247) zdepenalizowano częściowo do rangi wykroczenia (art. 119§1 kw). Zgodnie z obecnie obowiązującym brzmieniem art. 119§1 kw „Kto kradnie lub przywłaszcza sobie cudzą rzecz ruchomą, jeżeli jej wartość nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia podlega karze aresztu, ograniczenia wolności albo grzywny”. Tą samą ustawą nowelizującą do Kodeksu wykroczeń wprowadzono art. 47§9 kw definiujący pojęcie owego minimalnego wynagrodzenia. Uwzględniwszy wskazane przepisy oraz to, że wartość mienia będącego przedmiotem przypisanego oskarżonemu w pkt. 1 zaskarżonego wyroku

czyn określona była kwotą 300,63 zł, nie zmieniając ustaleń faktycznych, w oparciu o art. 455 kpk należało zmienić kwalifikację prawną przedmiotowego czynu i przyjąć, że oskarżony dopuścił się nie przestępstwa z art. 278§1 kk (pomijając już w tym miejscu wadliwie powołany przez Sąd Rejonowy w podstawie skazania pkt. 1 art. 64 kk – to w związku z pominięciem §1), a wykroczenia z art. 119§1 kw.

Powyższe obligowało Sąd Okręgowy do wymierzenia oskarżonemu kary za czyn z art. 119§1 kw. Po wnikliwym przeanalizowaniu okoliczności łagodzących i obciążających ustalonych przez Sąd merit, kierując się wymogami art. 33§2-4 kw, Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonemu za dokonane wykroczenie z art. 119§1 kw, na podstawie art. 119§1 kw w zw. z art. 19 kw oraz art. 24§2 kw, karę 30 dni aresztu oraz 300 zł grzywny uznając, w pierwszej kolejności, iż waga przedmiotowego czynu świadczy o demoralizacji sprawcy, a przy tym i ustalony sposób jego działania zasługuje na szczególne potępienie. Wszak oskarżony dokonanie przedmiotowego czynu poprzedził złożonymi czynnościami przygotowawczymi polegającymi na zmianie wyglądu tablic rejestracyjnych pojazdu. Nadto, mając świadomość niemożności uiszczenia zapłaty za paliwo zatankował samochód paliwem w ilości znacznie przekraczającej potrzebę dotarcia do domu. Okoliczności te dowodzą działania w wykonaniu zamiaru o szczególnym zabarwieniu i poprzedzenia dokonania czynu czynnościami przygotowawczymi. Jest przy tym jasnym, iż oskarżony działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, będąc uprzednio karanym za podobne przestępstwa oraz będąc w stanie nietrzeźwości. Okoliczności te, zgodnie z art. 33§4 kw, są ustawowymi okolicznościami obciążającymi. Równie oczywistym jest to, iż co do oskarżonego nie zachodzi żadna z ustawowych okoliczności łagodzących skonkretyzowanych w art. 33§3 kw. W konsekwencji Sąd Okręgowy uznaje, iż wyłącznie kara aresztu orzeczona w maksymalnym wymiarze należycie odzwierciedla rodzaj i rozmiar szkody wyrządzonej wykroczeniem, stopień winy oskarżonego, jego pobudki i sposób działania. Za orzeczeniem kary aresztu w takim wymiarze przemawiają także warunki osobiste oskarżonego – ze szczególnym uwzględnieniem uprzedniej, kilkunastokrotnej karalności.

Fakt, iż oskarżony dopuścił się przypisanego mu wykroczenia w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wespół z faktem wymierzenia mu za ten czyn kary aresztu przesądził, zgodnie z art. 24§1 kw, o wymierzeniu mu, obok kary aresztu, także i kary grzywny w wymiarze 300 zł. W ocenie Sądu grzywna odzwierciedlająca wartość osiągniętej korzyści majątkowej pozostaje nie tylko sprawiedliwą, ale też celową – zwłaszcza w związku z koniecznością wychowawczego oddziaływania orzeczenia, nie tylko wobec sprawcy, ale i osób trzecich.

Podniesiony przez oskarżonego w apelacji zarzut rażącej niewspółmierności kary wyrażający się odstępianiem od zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności obligował Sąd Okręgowy do oceny jego zasadności – a to wobec faktu, iż za czyn z art. 178a§1 kk (pkt. 2. zaskarżonego wyroku) orzeczono wobec T. B. (1)karę 4 m-cy pozbawienia wolności.

W tym zakresie Sąd Okręgowy w całości podziela argumentację Sądu meriti, co do braku podstaw do zastosowania wobec oskarżonego art. 69§1 i §2 kk. Wystarczy wskazać, iż dopuścił się on przypisanego mu występku umyślnego w okresie próby, której rygorom został poddany w związku z warunkowym przedterminowym zwolnieniem z reszty kary pozbawienia wolności na mocy orzeczenia Sądu Okręgowego w Bydgoszczy. Co więcej oskarżony dotychczas był siedemnastokrotnie karany za przestępstwa (w 10 postępowaniach przypisano mu dokonanie 17 przestępstw), w tym co do zasady na kary pozbawienia wolności. Okoliczności te dobitnie stanowią o tym, iż właściwości i warunki osobiste oskarżonego, jego postawa i dotychczasowy sposób życia wykluczają możliwość uznania, że orzeczenie kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Przedmiotowa argumentacja stanowi zarazem i o braku podstaw do zastosowania wobec T. B. (1)art. 42§1 kw – to w związku z karą aresztu orzeczoną przez tutejszy Sąd.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk i w zw. z art. 10 ust. 1 w zw. z art. 3 ust. 1 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz.U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.) i zobowiązano obwinionego do uiszczenia opłaty za obie instancje w kwocie 240 (dwustu czterdziestu) zł oraz kwoty 70 (siedemdziesięciu) zł tytułem kosztów postępowania odwoławczego.